

Král duchů

Johann Wolfgang Goethe

Zní nocí a větrem kopyt hlas;
Kdo jede domů v tak pozdní čas?
To otec se vrací s chlapcem tmou,
Bezpečně drží ho na rukou.

Můj synku, proč tiskneš se ke mně blíž?
Je tu král duchů, nevidíš?
Má korunu, žezlo a bílý šat. –
To je cár mlhy jen, noční chlad. –

„Chlapečku hezký, pojď jen k nám!
Tisíce krásných her já znám;
Má zahrada pestrá, samý květ,
S mou matkou budeš si vyprávět.“

Neslyšíš, tatínku, jeho hlas?
Král duchů mi šeptá a slibuje zas. –
Buď klidný, můj chlapče, neměj strach;
To vítr šelestí v korunách. –

„Chceš, chlapče milý, se mnou jít?
Mé dcerky tě chtějí potěšit;
Mé dcerky hlídají půlnoční Rýn
A ztiší tě tancem a zpíváním svým.“

Tatínku, táto, ty nevidíš snad
Královy dcerky tam u řeky stát? –
Vidí je, chlapče, oči mé:
Jsou to jen vrby šedivé. –

„Můj jsi jen, můj, chci tě v království
svém;
Ty jít se mnou musíš, ať v dobrém, či
v zlém.“
Ach tatínku můj, bolest veliká!
Král duchů teď se mě dotýká! –

Zděsí se otec, v trysk se dá,
V náručí dítě mu nařiká,
Do dvora z posledních dojel sil;
Na jeho rukou syn mrtvý byl.

Erlkönig

Johann Wolfgang Goethe

Wer reitet so spät durch Nacht und Wind?
Es ist der Vater mit seinem Kind;
Er hat den Knaben wohl in dem Arm,
Er faßt ihn sicher, er hält ihn warm.

Mein Sohn, was birgst du so bang dein
Gesicht? -
Siehst, Vater, du den Erlkönig nicht?
Den Erlenkönig mit Kron und Schweif? -
Mein Sohn, es ist ein Nebelstreif. -

"Du liebes Kind, komm, geh mit mir!
Gar schöne Spiele spiel ich mit dir;
Manch bunte Blumen sind an dem Strand,
Meine Mutter hat manch gülden Gewand."

Mein Vater, mein Vater, und hörest du
nicht,
Was Erlenkönig mir leise verspricht? -
Sei ruhig, bleibe ruhig, mein Kind;
In dürren Blättern säuselt der Wind. -

Willst, feiner Knabe, du mit mir gehn?
Meine Töchter sollen dich warten schön;
Meine Töchter führen den nächtlichen
Reihn,
Und wiegen und tanzen und singen dich
ein."

Mein Vater, mein Vater, und siehst du
nicht dort
Erlkönigs Töchter am düstern Ort? -
Mein Sohn, mein Sohn, ich seh es genau:
Es scheinen die alten Weiden so grau. -

"Ich liebe dich, mich reizt deine schöne
Gestalt;
Und bist du nicht willig, so brauch ich
Gewalt."
Mein Vater, mein Vater, jetzt faßt er mich an!
Erlkönig hat mir ein Leids getan! -

Dem Vater grauset, er reitet geschwind,
Er hält in Armen das ächzende Kind,
Erreicht den Hof mit Mühe und Not;
In seinen Armen das Kind war tot.